

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ป่าโลกล้านปี
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุขั้วหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และคิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสร้งงานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม ๗
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า ๘
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ๙
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด ๑๐
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น ๑๑
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 19

ตอน ป่าโลกล้านปี

146

“ขณะนั้นหมอกกำลังลงจัดจนมองไม่เห็นอะไรเกินกว่า 4-5 วา แม้จะใช้ไฟฉาย”

แกชายพูดพร้อมกับทอดสายตามองออกไปยังความมืดมืดของรัตติกาลคลุมม่านหมอกทางปากถ้ำ ดวงตาเป็นประกายคมวาวทั้งคู่หรีซึ่มลง

“นี่ลาเดินนำไปเบื้องหน้า ห่างประมาณ 3 ก้าว ตามหลังผม มีทโมนใหญ่อีก 2 ตัวกระชั้นชิดมาด้วย ผมทั้งผู้กองรพินทร์กับนายหญิงไว้เบื้องหลัง เพราะอยู่ในอาการรีบด่วน ผมไม่ต้องการให้มันไต่ทางขึ้นมาได้ก่อน แต่จะพยายามสกัดมันไว้ทางปากทางสูงชันที่มันจะไต่ขึ้นมานั้น ซึ่งย่อมจะให้ความปลอดภัยได้มากกว่าปล่อยให้มันทรงตัวได้ถนัดอยู่ในพื้นอันมี

ระดับเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลากลางคืน ที่มองอะไร
ไม่เห็นถนัด...”

“ผู้กองและนายหญิงตามมาเว้นระยะห่างสักเท่าใด ผม
ไม่อาจทราบได้ ในการที่มุ่งรุดหน้าไปแต่ประการเดียวนั้น”

“ผมพยายามให้ความระมัดระวังเตรียมพร้อมอยู่ทุก
ขณะจิตระหว่างที่เดินไปนั้น และเริ่มหนักใจเมื่อรู้แน่ว่าผมกำลัง
เดินตามลม มันหมายถึงว่าศัตรูอยู่ใต้ลมของเรา หากเส้นทาง
เดินยังไม่เปลี่ยน นี่ลากี้เริ่มแสดงอาการกระสับกระส่ายเพราะ
รู้ถึงความเสียเปรียบในข้อนี้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น
เป้าหมายที่เราจะต้องมุ่งหน้าไปนั้นมันอยู่ใต้ลมโดยตลอด นี่ลา
ยังแสดงท่าบอกให้รู้ว่าใกล้ปากทางเข้าไปเท่าใด ผมก็เร่งระวังตัว
มากขึ้นเท่านั้น”

“หนทางเริ่มทอดลงต่ำ สัมผัสเดือนให้ผมทราบว่า
ปลายทางอันตัดชันลงไปสู่เบื้องล่าง ซึ่งไอ้สามเขาพยายามจะใช้
เป็นทางไต่ขึ้นมานั้นคงจะอยู่ไม่ห่างไกลออกไปนักเบื้องหน้า
ขณะนั้นมันเงียบสงัดไปหมด ไม่มีศัพท์สำเนียงใดๆจะแว่วมาให้
จับสังเกตได้เลย นอกจากการเคลื่อนไหวอันแผ่วเบาของเรา
ที่กำลังเคลื่อนที่กันไปเท่านั้น”

“ผมเริ่มผ่อนฝีเท้าช้าลง พยายามสลับรับฟังรอบตัว แต่มันดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย กระแสลมอ่อนพัดไล่หลังเราอยู่ตลอดเวลา พากลิ่นอายของเราไปเบื้องหน้า บางขณะ ผมคิดปลอบใจตัวเองว่า มันยังคงไต่ทางขึ้นมาไม่สำเร็จ และนั่นคือความหวังอันแจ่มใสเพราะโอกาสที่จะยังมันได้จากที่สูงอย่างถนัดถนี่ แต่บางขณะผมก็คิดว่ามันไต่ทางขึ้นมาถึงข้างบนแล้ว กำลังได้กลิ่นเราทั้งหมดที่เดินใกล้เข้าไป และชุ่มรอกอยจ้งหระอยู่ ซึ่งนั่นหมายถึงความหายนะแห่งชีวิตอันยากที่จะคลี่คลายแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ในสภาวะการณ์เช่นนั้น”

“ในความคิดเช่นนั้น ทำให้ผมต้องคิดตำหนิตัวเองที่ไม่ควรจะด่วนเดินผละจากผู้กองรพินทร์ล่วงหน้ามาก่อนเลย เพราะสี่หุยอมดีกว่าสองหุ ปีนสองกระบอกยอมดีกว่ากระบอกเดียว และเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด ผมมีความเชื่อมั่นอย่างแน่นแฟ้นว่าจะไม่มีใครได้รับอันตรายจากสัตว์ร้ายทุกชนิดเมื่ออยู่ใกล้ผู้กองรพินทร์ ผมอาจพลาดได้ แต่ผู้กองต้องไม่พลาด มันเป็นธรรมชาติพิเศษส่วนหนึ่งของเขาที่สวรรค์ประทานมาให้ในงานเกี่ยวกับการล่า ซึ่งผมตระหนักดีมานานแล้ว”

“แต่ผมก็ถอยหลังกลับไม่ได้เสียแล้ว ในเมื่อนีลาและทหารโมนที่ร่วมทางไปด้วยกันไม่มีตัวไหนถอยหลังเลย แม้จะแสดงความตื่นเต้นหวาดหวั่นและไม่แน่ใจต่อสถานการณ์ทุกฝีก้าวที่ย่างไป”

“การถ่วงฝีเท้าจนกลายเป็นย่องของผม ทำให้โมนอีกตัวหนึ่งล้าหน้าตัดผ่านผมไปและไปเดินอยู่ด้านหลังของนีลา ผมทิ้งระยะจากเจ้าสองตัวนั้นห่างพอที่จะฉายไฟเห็นหลัง”

“ทันใดนั้นเอง ทั้งๆที่คิดอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า วินาทีวิกฤติมันจะอุบัติขึ้นเมื่อใดก็ได้ ผมได้ยินเสียงลมหายใจอย่างแรง...แรง เสียงจนแทบว่าจะปลิวมาปะทะตัวผมให้ผิงะลอยไป เสียงนี้ดังขึ้นพร้อมกับเสียงร้องอย่างตกใจของนีลาและโมนอีกตัวหนึ่ง”

“แล้วเงาทะมึนมหึมาเงาหนึ่งก็โผล่พรวดพราดออกมาจากหลังก้อนหินใหญ่ แลเห็นในความมืดไม่ผิดอะไรกับอสูรแผ่นดินที่ยืนอยู่ไหนสะท้อนเหมือนจะแยกถล่มลง นีลาขณะนั้นอันตรายไปทางใด ผมไม่อาจเห็นได้ทัน แต่ที่เห็นถนัดตาก็คือ โมนตัวที่ตัดขึ้นหน้าผมไปถูกปะทะเข้ากับภูเขาเคลื่อนที่ลูกนั้นอย่างถนัดถนี่ ปลิวลอยสูงขึ้นไปบนอากาศด้วยอาการถูกงัดเสยขึ้น”

“ผมจำได้ว่ายังออกไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้สองนัด
ในวินาทีแรกที่มีนชัยทโมนตัวนั้น ระยะห่างกันไม่เกิน 4 วาอย่าง
จวนตัวกะทันหันขีดสุด”

“มันพุ่งทะลุเข้ามาหาผมในทันทีที่ผมลั่นกระสุนนัด
ที่สอง”

แงซายเว้นระยะการเล่ลงชั่วขณะ ยกมือทั้งสองขึ้น
ลูบใบหน้าอันมอมแมมเป็นมันระยับไปด้วยละอองไอน้ำ ทุกคน
เงยบกริบ เบิกตามองที่เจ้าคนใช้พิเศษของคณะเป็นตาเดียว
อย่างตื่นเต้นเหมือนจะมองเห็นภาพนั้นปรากฏขึ้นกับตา

“มีหินใหญ่อยู่อีกก้อนหนึ่งบังอยู่ในทิศทางเบื้องหน้า
ระหว่างผมกับมัน ผมคำนวณแล้วว่าจะอย่างไรเสีย หินก้อนนั้น
ก็เล็กเกินไปเมื่อเปรียบเทียบกับขนาดความใหญ่โตของไอ้สามเขา
แต่ผมไม่มีโอกาสจะเลือก...”

“แกโดดเข้าไปหลบกำบังอยู่หลังหินก้อนนั้นใช่ไหม?”

เซษฐาถามแทรกขึ้นเป็นประโยคแรก

เจ้ากะเหรี่ยงโหมงามกัมศิระลง พร้อมกับผืนยิ้มออกมา
ปრაๆ แลเห็นไรฟิงามแถวหน้าชาววับเป็นระเบียบ

“ครับ นายใหญ่ ผมโจนเข้าหาหินก้อนนั้นเพื่อจะดึง
ลูกเลื่อนบรรจุกระสุนนัดที่สาม แต่มันไม่ให้โอกาสผมอีกเลย
ไม่ยอมแม้แต่จะวกอ้อมหลีกหินก้อนนั้นเข้าไล่ผม หากแต่มัน
ใช้วิธีตะลุยเข้าปะทะ ชนหินใหญ่ทั้งก้อนที่ผมหลบมุมอยู่ และ
ดันหินก้อนนั้นพลิกเคลื่อนที่บิดเข้าหาผม เหมือนใครสักคนหนึ่ง
กำลังครกหินเข้าบดทับมดฉะนั้น ความรู้สึกของผมยามนั้น
เหมือนนรกทั้งขุมวูบเข้าครอบงำ จำได้อย่างเดียวแต่ว่า พอหิน
เริ่มถูกชนและกลิ้งเข้าหา ผมก็พยายามแผ่นถอยหนีให้เร็วที่สุด
เท่าที่จะสามารถทำได้ แล้วตัวเองก็ล้มกลิ้งลง ด้วยความรู้สึกครั้ง
สุดท้ายในขณะนั้นว่า ร่างกายคงไม่เหลือเป็นตัวตนอีกแล้ว
จากนั้น...ผมก็จำอะไรไม่ได้ชั่วขณะ อาจหมดสติหรือมิฉะนั้น
ก็คงจะสลบไป”

“เธอกระเด็นตกจากหน้าผาบริเวณนั้นไปหรือ?”

ดาร์นิถามโดยเร็ว

“หามีได้ครับ นายหญิง”

แกช่ายตอบด้วยเสียงที่แหบพร่าลง

“ผมไม่ได้หลุดพ้นไปจากรัศมีของหินก้อนใหญ่ที่เคลื่อน
เข้าไล่บดทับนั้นเลย ทั้งๆที่ผมพยายามจะทำเช่นนั้น เหตุการณ์
มันกะทันหัน และหินก็ก้อนใหญ่เกินไปกว่าที่ผมจะเผ่นให้พ้น
ออกไปได้ ผมตกอยู่ในลักษณะลนลานหนีหินที่กำลังกลิ้งเข้าใส่
ในเส้นทางเดียวกันและสะดุดล้มลงโดยแรง ในจังหวะนั้น
ร่างกายก็กระเด็นกลิ้งจนโลกหมุนไปหมด”

“เอาละ มันถึงตอนสำคัญแล้ว แกช่าย บอกมาซิว่าแก
รอดตายได้อย่างไร พวกเราทั้งหมดได้ไปยื่นพิจารณาดูที่หิน
ก้อนนั้นแล้ว ไรเฟิลและผ้าโพกหัวของแกยังโผล่บางส่วนออกมา
ให้เราเห็นภายใต้การบดทับของหินนั้น ซึ่งทำให้เราเชื่อมั่น
ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มว่าแกต้องและอยู่ข้างใต้”

ไชยยันต์กระชั้นคำถามมาบ้าง ทุกคนรอคอยคำตอบของ
แกช่ายอย่างกระหาย

“ถูกต้องครับ นายทหาร แกช่ายถูกทับอยู่ภายใต้ก้อนหิน
นั้นแหละ เพียงแต่ว่าร่างกายไม่ได้แหลกเหลวหรือมีส่วนใด

พิการไปอย่างที่ควรเท่านั้น! ซึ่งความจริงข้อนี้ผมก็เพิ่งจะมารู้ และค้นพบสาเหตุได้ภายหลัง...”

“ขณะที่ผมรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งนั้น สัมผัสบอกกับตนเองว่า ได้นอนอยู่ในแอ่งของดินปนทรายยุ่ยๆ เนื้อที่จำกัดซึ่งมีดมืดไปหมด ไม่เห็นและไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น นอกจากเสียงเต้นของหัวใจตนเอง ซึ่งบอกให้ผมทราบว่าผมยังไม่ตาย”

“เมื่อแรกรู้สึก ผมยังไม่แน่ใจนัก พยายามสงบจิตใจ ใคร่ครวญสอบถามหาความจริงอยู่ขณะหนึ่ง แล้วก็พบว่าผมยังมีลมหายใจอยู่จริงๆ ร่างกายก็ไม่มีส่วนใดชำรุด นอกจากความขัดเคลียดยกระบบไปหมด แต่ไม่อาจขยับเขยื้อนได้ถนัดนัก เพราะรอบตัวของผมมันจำกัดไปหมด เหมือนถูกบรรจุอยู่ในห้องดินแคบๆ พอตัว ได้ใช้มือกวาดคุ้ยเขี่ยดินที่นอนอยู่ไปรอบๆ และก็พบว่าส่วนเหนือเบ้องบนขึ้นไปของผมมีก้อนหินใหญ่ปิดบังทับอยู่ ประดุจภูเขาหลวงทั้งลูก”

“ผมตะโกนเรียกชื่อผู้กองรพินทร์จนสุดเสียง...เรียกซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง เสียงของผมสะท้อนก้องกลับมาหลอกหลอนตัวเอง ไม่มีสัญญาณใด ๆ บอกได้เลยว่าเสียงผมจะรอดพ้นขึ้นไปได้ เท่าๆ กับที่ก็ไม่ได้แว่วเสียงใดๆ ลงมาได้ยินเลยเหมือนถูกตัดขาด

ออกจากโลกเบื้องบนโดยสิ้นเชิง ผมถูกฝังทั้งเป็นเสียแล้ว
ภายในรูตินที่คับแคบครือๆตัว โดยมีหินใหญ่ทั้งลูกปิดทับสนิท
อยู่เบื้องบน!”

“แม้จะไม่ตายในทันใดจากการถูกบดแหลกเหลว แต่ผม
ก็คงจะต้องตายอย่างทรมาณที่สุดโดยการถูกฝังทั้งเป็น นี่คือ
ความรู้สึกที่บอกกับตนเองเช่นนั้น เพราะไม่ว่าจะใช้ความพยายาม
สักเพียงใด ผมก็ไม่สามารถจะขยับเขยื้อนก้อนหินที่ปิดทาง
เบื้องบนออกไปได้เลย”

“เวลาอาจล่วงผ่านไปไม่น้อยกว่า 20 นาที ที่ผมนอน
ทอดอาลัยคิดถึงวาระสุดท้ายของตนเอง ภายหลังจากที่ได้ตื่น
จนสุดฤทธิ์ที่จะหาทางออกอันปราศจากผล สมองดูจะตันตัน
ไปหมด”

“ทันใดนั้น ในเจตสิกของผมก็คล้ายคลึงคลาว่า
แว่วเสียงหนึ่งกระซิบอยู่ในหัวว่า ‘แกซาย...เจ้าจะมีองอติร
ความตายอย่างโง่เง่าอยู่เช่นนั้นหรือ’ ผมร้องถามออกมาว่า
‘ใคร’ แล้วก็ขมลุกชันขึ้นทั้งกาย เมื่อแว่วเสียงตอบว่า ‘เราคือ
โกทัณณะมุณี’ ”

“พระคุณเจ้า!! โปรดด้วยเถิด แงซาญถูกฝังทั้งเป็นอยู่
เดี๋ยวนี้แล้ว!!”

“ไม่มีใครช่วยเหลือเจ้าได้หรอก นอกจากตัวของเจ้าเอง!”

“ผมไม่มีกำลังพอที่จะเคลื่อนหินที่บดทับอยู่ข้างบนนี้
ออกไปได้!”

“ใช้สมองของเจ้า ถามตัวเองว่าที่เจ้ามีลมหายใจอยู่ได้
ในขณะนี้ อากาศมาจากทางไหน”

“แล้วเสียงของฤๅษีโกหัตถ์ญะก็ขาดหายไปจากโสตประสาท
หรืออาจเป็นทางดวงจิตของผม อย่างไรก็ตาม นั่นคือช่องทาง
แห่งปัญญาซึ่งท่านได้ชี้ให้แก่ผม ถูกแล้ว ความตกใจต่อเหตุการณ์
ทำให้ผมเขลาและขาดสติจนลืมนึกถึงความจริงไปเสียอย่างหนึ่ง
หินใหญ่ปิดทับผมไว้เบื่องบนอย่างสนิทที่สุด แต่ผมมีอากาศ
หายใจได้อย่างไร เมื่ออากาศถ่ายเทได้ ผมก็น่าจะมีช่องทางออก
ได้แน่นอน”

“ผมเริ่มใช้มือสำรวจคลำความไปรอบๆ ตัวอีกครั้งอย่าง
ระมัดระวัง ชั่วครูเดียว ความหวังก็เริ่มปรากฏเป็นรอยราง
พื้นดินปนทรายทางด้านหนึ่ง เบื้องต่ำลงไปยุบพอที่จะเอามือ

คุ้ยขุดได้ ผมขุดให้กลายเป็นช่องว่างขยับตัวได้ถนัดขึ้นจากท่า
ที่นอนอยู่ในหลุมแคบอันบีบบังคับคล้ำสำรวจไปที่ตัว พบว่า
มีมิดเห็บหลังยังอยู่ ผมใช้ประโยชน์จากมิดเล่มนั้นทันที”

“แล้วไม่นานต่อมาก็ค้นพบโพรงใต้ดิน เจาะจนเป็นแนว
คดเคี้ยว เลี้ยวลึกลงไปช่องโพรงนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ
3 ฟุต ผมก็รู้ได้ทันทีว่า มันจะต้องเป็นเส้นทางเดินของสัตว์
จำพวกเม่นหรืออ้นขนาดใหญ่ เป็นทางเก่าแก่ซึ่งสัตว์ชนิดนั้น
เลิกใช้มานานแล้ว บางทีก็ผ่านไประหว่างรากไม้และแคบทำท่า
เหมือนจะตีบตันลง แต่เมื่อใช้มือขุดเจาะมันก็ขยายออกได้
เพราะสภาพอันร่วนซุยของดินปนทราย”

“ผมกลับตัว วางลำตัวในแนวยาวขนานไปกับช่องโพรงนั้น
แล้วก็ค่อยๆ คลานเลื้อยออกไป มันจะนำไปสู่ที่ใดก็สุดแล้วแต่
กว่าที่แน่นอนที่สุด ผมเชื่อมั่นว่ามันจะต้องนำออกไปสู่แผ่นดิน
เบื้องนอก เพราะอากาศผ่านเข้ามาทางนั้น”

“ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา อากาศสดก็ผ่านเข้ามา
กระทบหน้าของผม จากความมืดของเหวใต้ดินที่ผมคล้ำมุด
เลื้อยมาโดยตลอดนั้น บัดนี้แลเห็นสีขาวมัวของหมอกจาก

ปรากฏการณ์ของท้องฟ้าภายนอกปรากฏว่าไร้ให้เห็น ผมรอดตายแล้ว!”

“หนทางที่โผล่ออกมาและสามารถยืนยิดกายขึ้นรับกับอากาศเบื้องนอกได้อีกครั้ง เป็นชอกหินในเส้นทางด้านอันเทลาดชันตอนหนึ่งซึ่งผมทราบต่อไปว่า แท้ที่จริงมันก็คือทางด่านสูงชัน ด้านที่ไทรเชราทอปส์ใช้เป็นทางบุกรุกขึ้นมานั่นเอง ห่างจากที่เกิดเหตุ ตอนที่ไอ้สามเขาชนก้อนหินเข้าบดทับผมไม่ไกลนัก”

“เมื่อนั้นเอง เสียงของฤาษีโกทัญญะก็แว่วมาอีก ‘เจ้าปลอดภัยแล้ว แงซาย แต่พรานใหญ่รพินท์กำลังตกอยู่ในอันตราย’ ”

“พระคุณเจ้า! พรานใหญ่ได้รับอันตรายจากไอ้สามเขาดังนั้นเข้าด้วยหรือ”

“หามิได้...เขาฆ่ามันได้แล้ว แต่ตัวเขาเองถูกแมงมุมพิษกัดเอาโดยไม่ทันรู้ตัว ขณะที่ไม้ใหญ่โค่นล้มฟาดลงมา แมงมุมตัวนั้นมีรังอยู่ใต้ชอกหินตรงปลายกิ่งของต้นไม้ที่ล้มฟาดเขาลงมานั่นเอง จงรีบกลับไปแก้ไขเถิด ถ้าเจ้าตระหนักว่าเขาเป็น

บุคคลที่มีค่าที่สุดสำหรับเจ้า ไม่มีใครสำนึกได้หรอกว่าเขากำลังจะตาย นอกจากเจ้าคนเดียวเท่านั้น”

นางชายหยุดการเล่าลงแค่นั้น ท่ามกลางการตะลึงฟังของคณะทุกคน

“พวกเรานึกกันไปไม่ถึงเลย นางชาย ว่าในที่สุดพระคุณเจ้าโกทัณฺฑะก็ช่วยชีวิตแกและรพินทรไว้ในครั้งนี้ แม้จะโดยวิธีเข้าดลใจเตือนบอกให้ทราบก็ตาม”

ในที่สุดเชษฐาก็เอ่ยน้อยอย่างแผ่วเบา ขนลุกเกรียวขึ้นด้วยความศรัทธาและปีติถึงกับพนมมือขึ้นบูชาเหนือศีรษะ ไชยยันต์และดาร์นก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน ด้วยความเต็มตื่นซาบซ่านใจในความเมตตาปราณีของนักพรตผู้ทรงศีลเหนือที่จะกล่าว

“ขอให้พระคุณเจ้าจงจำเรณูและสำเร็จในธรรมชั้นสูงสุด เช่นที่ตั้งปรารภนานนั้นไว้เถิด ถึงอย่างไรท่านก็ยังมีน้ำใจที่แผ่เมตตาให้แก่พวกเราทุกคน เราจะไม่ลืมเมตตาธรรมของท่านเลย จนตลอดชีวิตของพวกเราทุกคน”

ดารินพื้มพำ พร้อมกับก้มลงกราบราบลงไปกับพื้น ส่วน
มาเรียตรงออกมาว่า

“มหัศจรรย์!”

“แกซาย ก่อนหน้าที่แกจะโผล่กลับเข้ามาอย่างปาฏิหาริย์
พวกเรารู้อะไรในตอนที่อยู่ในภาวะสิ้นหวังทอดอาลัยแล้ว เรา
เห็นกันว่าแกสิ้นไปคนหนึ่งแล้ว และผู้กองรพินทร์กำลังจะสิ้น
ตามแกไปอีกคน นายหญิงพยายามจะแก้ไขผู้กองเท่าใด ก็มอง
ไม่เห็นทางว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาได้ แต่แล้วก็เหมือนพระเจ้ามาโปรด
แกยังไม่ตาย ช้ายังกลับมาช่วยชีวิตผู้กองได้อีก”

ไชยยันต์พูดเสียงเครือ น้ำตาเอ่อออกมาด้วยความตื่นตัน
เหลือขนาด เข้ามาโอบแขนกอดรอบไหล่เจ้าคนใช้พิเศษไว้แน่น
กระซิบ ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าเขายิ้มหรือร้องไห้ในขณะนั้น
กล่าวอย่างพยายามฝืนระดับความรู้สึกต่อมาว่า

“แกซาย แกสมแล้วที่จะเป็นเจ้าแห่งไพร่กว้างเคียงบ่า-
เคียงไหล่คู่กับผู้กองรพินทร์ ก่อนหน้านั้นฉันคิดว่าฉันไม่ชอบหน้า
แกนัก เพิ่งจะมาเข้าใจความรู้สึกแท้จริงของตัวเองเอาวินาที
สุดท้าย เมื่อคิดว่าเราได้สูญเสียแกไปแล้วนั้นแหละ นั่นคือฉัน

รักแกว่าะ และพวกเราคนอื่น ๆ ทุกคนก็รักแกทั้งนั้น แม้แต่ผู้กอง รพินทร์ซึ่งมีท่าเหมือนจะเกลียดแกอย่างเข้ากระดูกดำ แกคงไม่รู้ หรือกว่า ผู้กองยื่นน้ำตาไหลอยู่ข้าง ๆ ก้อนหินลูกที่บดทับแกนั้น พวกเราทุกคนเพิ่งจะเห็นน้ำตาของเขาเป็นครั้งแรก ขอให้เข้าใจ ไว้ด้วย การที่แกรีบกลับมาช่วยชีวิตผู้กองในครั้งนี้ แกทำได้ ถูกต้องและควรจะมีใจที่สุดแล้ว เพราะผู้กองไม่ได้ชิงชิงหรือ มีอคติอะไรกับแกเลยจนนิดเดียว คนเราจะอ่านจิตใจยังรู้กันได้ ก็ต่อเมื่ออยู่ในวินาทีแห่งความเป็นความตายเช่นนี้แหละ”

แกชายสุดลมหายใจลึกจนแผงอกไหว มองระไปตาม ใบหน้าของแต่ละคนที่กำลังจับจ้องมาอย่างชื่นชมโสมนัสนั้น ด้วยประกายตาอันสุกปราวแจ่มใส

“แกชายเข้าใจความรู้สึกของเจ้านายทุกท่านดี รวมทั้ง สหายร่วมตายพราณปาเหล่านนั้นทุกคนด้วย ไม่เคยคิดเอาใจออก หากหรือมีเล่ห์กลพิษร้ายใดๆแฝงอยู่เลย และขอสาบานต่อ ดวงจิตอันศักดิ์สิทธิ์ของฤๅษีโกทัฏญะไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่า แกชาย จะซื่อสัตย์ต่อคณะเจ้านายตลอดไป...”

เจ้ากะเหรี่ยงโหมงามเปลี่ยนสายตาไปจับนิ่งอยู่ที่ร่าง อันนอนนิ่งไม่ดิ้นกายของรพินทร์ ไพรวลย์

“สำหรับผู้กองรพินทร์ ผมยังทราบถึงแก่นแท้แห่งน้ำใจ
ของเขามานานแล้ว และโดยใจจริง ผมก็เคารพนับถือเขาเสมอ
ด้วยพี่ชาย ไม่เคยคิดที่จะวัดรอยเท้าดีเสมอเขาเลยในทุกด้าน
ผมรักเคารพเขามานานก่อนที่เขาเองก็เพิ่งจะมาเห็นน้ำใจผม
ในคราวที่เราร่วมงานกันครั้งนี้”

นั่นเป็นคำกล่าวอย่างบริสุทธิ์และเปิดใจเป็นครั้งแรกของ
อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง ซึ่งคณะนายจ้างทุกคนอยากจะให้
รพินทร์ได้ฟื้นขึ้นมาได้ยืนกับตนเองยิ่งนัก

“พวกเราทั้งหมดได้ไปยืนล้อมดูอยู่ที่ก้อนหินนั้นนาน
ทีเดียว”

มาเรียพูดขึ้นบ้าง ตาสีดอกผักตบของหล่อนเริ่มมี
ประกายวาววามขึ้น ยิ้มสดใสออกมาได้

“และช่วยกันตะโกนเรียกหาเธออะละลันไปหมด โดยม
ีความหวังราว ๆ ว่าเธออาจหลบหนีไปอยู่ในละแวกที่ไม่ห่าง
ออกไปนัก เป็นต้นว่าถูกหินกระแทกกระเด็นไปหมดสติอยู่ที่ใด
ที่หนึ่ง และทั้ง ๆ ที่ความจริงเธอก็ถูกหินบ้งทับอยู่ข้างบน ถ้าหาก

จะวัดระยะจากที่พวกเราไปยืนล้อมอยู่ก็คงห่างไปไม่กัว่า เธอ
ไม่ได้ระแคะระคายอะไรของพวกเรบ้างเลยหรือ”

นางชายสันศิริชะ

“ผมไม่ได้ยินเสียงใดๆเลย นายแหม่ม รู้สึกไม่ผิดอะไรกับ
ถูกตัดออกจากโลกข้างบนเหนือตัวของผมขึ้นไปโดยสิ้นเชิง
หรือมิฉะนั้น ระยะเวลาระหว่างนั้นอาจเป็นเวลาที่ผมนอนหมดสติ
อยู่ก็ได้ ผมเองก็ได้เล่าให้ฟังแล้วว่า เมื่อรู้สึกตัวขึ้น ผมตะโกน
เรียกผู้กองหลายครั้งจนแทบจะหมดเสียง แต่ก็ไม่มีสัญญาณ
ใดๆดังตอบมาให้จับได้เลย”

“ถ้าเช่นนั้น นี่ลาก็แม่นยำต่อการตามกลิ่นและร่องรอย
ที่สุดแล้ว ในการที่มันแสดงกิริยาให้เราว่านางชายถูกทับอยู่ใต้หิน
ก้อนนั้นแน่นอน”

ดาร์รินทร์ไปบอกกับพรรคพวกทุกคน

“ยิ่งกว่านั้นมันเองก็ใกล้ชิดเหตุการณ์ที่สุด คงเห็นชัด
กับตาด้วยว่า หินได้กลิ้งทับนางชายลงไป”

แล้วหล่อนก็เล่าให้เงชายฟังถึงเหตุการณ์ด้านที่เกิดขึ้นกับหล่อนและรพินทร์ ผู้ตามหลังไปให้เจ้าคนใช้พิเศษได้รับทราบในช่วงระยะเวลาติดพันสืบเนื่องกันนั้น จนกระทั่งคณะทั้งหมดพากันออกจากที่พักไปตาม ตลอดจนกระทั่งได้ชุมนุมกันไว้อาลัยตรงก้อนหินนั้นก่อนที่ผลจะกลับมามีอย่างสิ้นหวังสลดใจ และรพินทร์ก็เกิดล้มพับลงเฉยๆเมื่อกลับมาถึงถ้ำ

“เธอย้อนกลับขึ้นมาแลเห็นต้นไม้ใหญ่ที่ล้มทับเรา อันเกิดจากการชนของไอ้สามเขาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นายหญิง ผมยังได้เห็นไรเฟิลของผมเอง ถูกบดแหลกโผล่พานท้ายส่วนหนึ่งออกมา และค้นพบไฟฉายของผมเองตกอยู่ในพุ่มรกริมทางข้างหนึ่ง โชคดีมากที่ผมบังเอิญได้พบไฟฉาย จึงทำให้สามารถจับตัวแมงมุมหกขาได้สะดวกขึ้นในเวลากลางคืนเช่นนี้ และก็พบสร้อยเครื่องรางของผู้กองด้วย ผมรู้ว่าทุกคนคงต้องเข้าใจว่าผมตายไปแล้ว ซึ่งความจริงผมก็เหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ ผมไม่คิดเช่นกันว่าในที่สุดผู้กองรพินทร์เองกลับเคราะห์ร้ายยิ่งไปกว่าผมในครั้งนี้อย่างไรก็ดีอยู่ที่ถ้ำนี้โกทัตญะกระซิบบอกให้ผมทราบ มิฉะนั้นกว่าที่จะค้นพบสาเหตุแก้ไขทัน ผู้กองเสียชีวิตลงเสียก่อน”

บรรยากาศอันตึงเครียดขนาดหน้าของคณะ บัดนี้เริ่มคลี่คลายลงแล้ว พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์และกะหยิ่น เพิ่งจะมีโอกาสได้เข้ามาจับเนื้อต้องตัวเงาชาย แสดงความยินดีด้วย ทุกคนปรากฏรอยยิ้มหัวออกมาได้

“เงาชาย นอกจากพรานใหญ่แล้ว ข้ายังไม่เคยเห็นใคร กระตุกเหล็กอย่างเอ็ง”

กะหยิ่นกล่าวปนหัวเราะออกมาด้วยใจจริง อันว่ากะหยิ่นแห่งหล่มช้างนั้น ในอาณาจักรไพรแล้วตัวมันหาเคยคิดที่จะเป็นรองใครไม่ เว้นแต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้มันเคารพเหมือนพ่อ แต่บัดนี้มันยอมรับแล้ว สำหรับเจ้าพรานหนุ่มเจ้าพเนจรนามว่า ‘เงาชาย’ ซึ่งมันแอบนิยมน้ำใจและฝีมืออยู่ในใจเงียบ ๆ มานาน

“นอกจากพวกเขาจะร้องไห้เพราะนี่กว่าเอ็งตายแล้ว พวกข้ายังเป็นทุกข์อยู่อีกว่าขาดคนช่วยแบกของไปอีกคนหนึ่ง”

เกิดว่า

“ข้าไม่ค่อยจะเชื่อลูกไม้เอ็งนักหรอกวะ ไอ้เงาชาย” เส่ยพูดตักคอกอย่างยั่วเย้าเล่นมากกว่าที่จะหมายความแท้จริง

“เอ็งมันโถมหากล่อน เรื่องราวทั้งหลายเอ็งอาจกูขึ้น เพื่อหลอกเจ้านายให้ดูสมเหตุสมผลจริงจังก็ได้ ว่าเอ็งติดอยู่ได้ ก้อนหินนั้น แล้วมุดออกมาทางรูเม่น แต่ความจริงนั้นเอ็งอาจ หลบมุดไปนั่งพักสบายอยู่ตรงไหนสักแห่ง หลังจากที่ไอ้สามเขา ขวิดเอ็งผิด เพื่อจะคอยแอบดูว่าพวกเราจะมีความรู้สึกอย่างไร มั่ง เมื่อคิดว่าเอ็งตายโหงไปแล้ว เสร็จแล้วค่อยไต่กลับเข้ามา ใช้ไหมล่ะ ที่ข้าว่านี่?”

“เอ็งอย่าอู้อี้กับมันเลยวะ ไอ้เส่ย แงซายมันคงไม่ โทกหรือลูกไม้อะไรหรอกคราวนี้”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปแก้แทนให้แกซายเป็นครั้งแรก เจ้าคนถูกกล่าวหาไม่ตอบว่าอะไร นอกจากยิ้มขี้นๆเฉยๆ อยู่ตลอดเวลา คนเหล่านั้นพูดจากันภาษากะเหรี่ยงโดยที่ เจ้านายทั้งหลายฟังไม่เข้าใจอะไร ไม่ได้หันมาสนใจด้วยนัก ปล่อยให้แกซายพูดจาสนทนากับเพื่อนๆพรานพื้นเมือง ซึ่งคงจะ อยากซักถามอะไรบ้างตามประสาคนรักสนิทร่วมเป็นร่วมตาย กันมานาน

“คิดแล้วมันน่ากระต๊อบไอ้สาंपา”

จันบอก หันไปมองดูเจ้าต้องสู้ ที่คอยเฝ้าดูตัวยาตูดติด
แผลของรพินทร์ พร้อมกับอ้าปากหาอยู่หວດໆ ทำทางมัน
ไม่ค่อยจะยินดียินร้ายกับอะไรนัก พอรู้แน่ว่าแงซายยังมีชีวิตอยู่
มันแสดงอาการตื่นเต้นยินดีขึ้นมาขณะหนึ่ง แล้วก็ไม่สนใจจะ
ซักถามอะไรอีก มีหน้าที่จะต้องเป็นหมอแก้ไขเรื่องพิษแมงมุม
ที่มันถนัด มันก็ทำของมันไปตามเรื่องสลับไปกับนานๆก็หันไป
ดูตกัญชาจากบ้องเสียครึ่งหนึ่ง ควันตลบอบอวลโขมงไปหมด

“ตัวมันเป็นหมอแก้สารพัดพิษอยู่แล้ว เห็นอาการของ
พรานใหญ่มันก็น่าจะเฉลียวใจคิดรู้อย่างนี้ปล่อยให้นายหญิงปล้ำ
ไปคนเดียว กว่าจะรู้เรื่องได้ก็จนเมื่อแงซายโผล่กลับมา ไร้อียา!”

“เอ็งก็อย่าไปว่ามันเลวอะ จัน ก็รู้อยู่แล้วว่าช่างปานะ
มันไอบ้องตัน มันคงนึกไปไม่ถึงเหมือนกันเพราะความตกใจ
ดีเท่าไรบ้างแล้วที่มีมันรวมอยู่กับพวกเราด้วย ไม่มีมันเสีย
คนเดียวเราจะแย่ ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น นายทหาร แงซายเคย
รอดชีวิตมาแล้วเพราะมัน มาคราวนี้พรานใหญ่อีกคนหนึ่ง”

บุญคำซึ่งขณะนี้อารมณ์ดีขึ้นเป็นพิเศษ จากนิสัยเดิม
ที่มักหงุดหงิดชอบด่าพ้อล้อแม่คนอื่นอยู่เป็นประจำ ช่วยแก้

มาให้อีก พร้อมกับเอื้อมมือไปลูบกระบาลล่างปาดอย่างเอ็นดู
เจ้าต้องสู้หันมามีให้หวานจ่อย

“วันนี้ตาเฒ่าของกูนารักจริงวะ”

มันว่าแล้วส่งบ้องกัญชาประเคนให้

“เห็นจะหมดเคราะห์กันไปเสียที”

ทางด้านกลุ่มนายจ้าง ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่าง
แจ่มใสในที่สุด

“ว่าแต่เมย์ลองถามช่างปาดูซิว่า รพินทร์จะรู้สึกตัว
อีกสักเมื่อไหร่?”

หม่อมสาวหันไปส่งภาษากับคนรับใช้ประจำตัวของหล่อน
แล้วบอกว่า

“ผลัดยาดูดบาดแผลออกไปได้สองชุดแล้วค่ะพี่ใหญ่
ช่างปาดให้บอกว่า ขอให้ทุกคนห่วงและนอนพักเสียเถิด
มันจะรับหน้าที่เฝ้าเอง พรุ่งนี้สายๆ รพินทร์ก็จะรู้สึกตัวได้ เรื่อง
พิษแมงมุมตัวนั้นไม่มีอะไรจะต้องวิตกอีกแล้ว หลังจากช่างปาด
รักษาตามพิธีการของมันเสร็จก็ขอให้ป็นหน้าที่ของน้อยก็แล้วกัน

แต่รู้สึกว่าจะอย่างไรเสีย พรุ่งนี้เราก็คงยังไม่สามารถออกเดินทางจากที่นี่ได้แน่นอน”

เซษฐาพยักหน้าพองใจต่อสถานการณ์ได้ ทุกคนก็เริ่มรู้สึกถึงความอ่อนล้า ระโห้ยละเหยและอยากจะพักที่สุด ขณะนั้น เช้าเวลาจากนาฬิกาเดินป่าของหัวหน้าคณะชี้บอก 04.45 น. และอากาศก็แสนจะหนาวเหน็บเข้าขั้วหัวใจ ซึ่งตลอดเวลาแห่งความฉุกฉะหุกทำให้ทุกคนลึ้มเสียวอย่างสนิท เพิ่งจะมารู้สึกขึ้นอีกครั้งเอาเดี๋ยวนี้

“ช่างมันเถอะ เสียเวลาอีกสักวันสองวันก็คงไม่อะไรหรอก ขออย่างเดียวให้รพินทร์ปลอดภัยก็แล้วกัน เขาเป็นอะไรลงไป เราก็คงเดินทางไม่ได้อยู่แล้ว ตอนนี้ก็เป็นอันว่าน้อยปล่อยภาระรับผิดชอบในอาการของรพินทร์ไว้ให้ส่างปาตามลำพังก่อน”

แล้วเขาก็หันไปจับไหล่แ่งชาย สายตาเต็มไปด้วยความรักสนิทยืมให้

“แ่งชาย ทำทางแ่งสะบักสะบอมไม่น้อยเหมือนกัน พวกเราทั้งหมดนี่แหละ จีบเอาแ่งกันเถอะ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ เห็นจะนอนกันตาหลับได้เสียทีสำหรับก่อนอาทิตย์ขึ้นพรุ่งนี้”

ทั้งหมดเข้าประจำที่นอนล้อมกองไฟใหญ่ที่ก่อไว้เมื่อ
ตอนที่รพีพัทธ์เริ่มแสดงออกว่าไม่สบายมาก หนังสืออีก
ประสาหมื่นชาไปหมดเพราะการพักผ่อนที่กระต่อนกระแท่น
ไม่ติดต่อกัน ประกอบกับการเปลี่ยนหมอนอย่างไม่ว่างเว้น
ตลอดเวลาติดต่อกันหลายชั่วโมง การพูดจาสนทนาจึงสิ้นสุด
ยุติลงโดยปริยายไปอย่างรวดเร็ว

เชษฐาณั้นเมื่อสั่งให้ทุกคนนอนแล้ว เขาก็ล้มตัวลงแทบ
ไม่ถึงกลิ้งใจก็ผล็อยหลับไปทันที มาเรียกไชยยันต์ก็มีสภาพ
เช่นเดียวกัน คงเหลือแต่แฉงชาย ซึ่งยังนั่งกอดเขามองดูพรวนใหญ่
อยู่เงิบๆ

ดาริน วราฤทธิ์ นั้นพิสูจน์ออกมาได้ยามนี้ว่าทรหดอดทน
ที่สุด เพราะอย่างน้อยที่สุดวิญญูณแห่งการรับผิดชอบในด้าน
แพทย์ของหล่อนก็เป็นเครื่องเสริมพลังอยู่ หล่อนกำลังจะล้มตัว
ลงนอนอยู่แล้ว แต่พอเหลือบเห็นแฉงชายยังนั่งอยู่ ก็เลยชะงักอยู่
ในอาการครึ่งนั่งครึ่งนอนนั้น

“แฉงชาย”

“ครับผม นายหญิง”

“เธอแน่ใจหรือว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าที่บอก”

“ผมแน่ใจ”

“ลุกขึ้นยืนซิ แล้วเดินสักสี่ห้าก้าวให้ฉันดู”

แงซายค่อย ๆ พยุงกายขึ้นยืน ก่อนจะทรงกายตรงชวนเซเล็กน้อย แต่พยายามฝืนไว้ แล้วก็ยืดกายตรงเดินกลับไปมาให้ นายหญิงดูตามคำสั่ง ดารินจึงสังเกตแล้วก็กัตรีมฝีปากนิดหนึ่ง อย่างไม่ค่อยจะสบายใจนัก

“ขาซ้ายของเธอไม่ปกตินะ มันลากทุกอย่างไว้พิกล แม้ว่าเธอจะพยายามทำให้มันดูปกติที่สุด”

“ผมไม่เป็นอะไรมาก นายหญิง เพียงแต่เคล็ดยอกเท่านั้น พรุ่งนี้อาจหายเป็นปกติ ผมสาบานว่าผมเดินหรือทำงานหนักได้ทุกชนิดในวันพรุ่งนี้ นายหญิงไม่ต้องเป็นห่วง”

“ฉันนะ มีภาระที่จะต้องห่วงทุกคนนั่นแหละ สิบสองชีวิตของพวกเรา ไม่ว่าใครทั้งสิ้น ถ้าเป็นอะไรลงไป มันหมายถึงอุปสรรคในการเดินทางของเราทันที เธอกับบริพินท์เป็นคนประเภทเดียวกันคือเป็นอะไรไม่เคยบอก กว่าจะรู้ก็เกือบสาย

ทุกครั้ง ถ้าเธอคิดว่าจะให้ฉันสบายใจและให้การเดินทางของเรา
เรียบร้อย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บอย่างไรก็ควรจะรีบบอกฉันทันที
เพื่อให้แก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ อย่างนี้ว่าการเจ็บไขว้มันจะแสดงถึง
ความเข้มแข็ง ผู้กองเป็นคนโง่คนหนึ่งแล้วในเรื่องเช่นนี้ ฉันไม่
ต้องการให้เธอต้องโง่แกมหญิงอย่างเขาอีกคน เข้าใจไหม?”

“แกชายเข้าใจ นายหญิง และสัญญาว่าจะไม่ให้นายหญิง
ต้องลำบากใจในเรื่องนี้อีกเป็นอันขาด”

ดารินลุกขึ้นเดินอ้อมกองไฟมาทรุดกายลงนั่งข้างๆส่างปา
ผู้กำลังทำหน้าที่เป็นบุรุษพยาบาลพรานใหญ่อยู่ในระหว่างที่
ทุกคนหลับหมด แล้วพยักหน้าให้องครักษ์ประจำตัวของหล่อน
นั่งลงตรงหน้าใกล้ๆ ส่งยาเม็ดชุดหนึ่งสามเม็ดสีสันต่างๆให้
ออกคำสั่งว่า

“กินเสีย มันจะทำให้เธอหลับได้อย่างสบาย และทะเลา
อาการอักเสบทุกชนิดในเวลาตื่นขึ้นมา”

แกชายรับยาไปเทใส่ปากและกลืนโดยไม่จำเป็นต้อง
อาศัยน้ำ ด้วยอาการอันบริสุทธิ์ชื่อเหมือนเด็กน้อยที่ทำตาม
คำสั่งของมารดา หมอดารินทอดสายตาดูจับอยู่ที่ใบหน้านั้นด้วย

ความเอ็นดูปราณีลึกซึ้ง เอื้อมมือไปลูบเบาๆที่เส้นผมหยักเป็น
คลื่นสีน้ำตาลด้วยไอแดด แต่อ่อนนุ่มยาวปรกต้นคอนั้น

“เราจะคุยกันเป็นการส่วนตัวโดยเฉพาะสักสองสามนาที่
ก่อนที่ยานอนหลับของฉันจะออกฤทธิ์”

“ครับ นายหญิง”

ราชสกุลสาวชำเลื่องไปทางสว่างป่า แล้วบ้วนปาก

“หวังว่าเจ้าสว่างป่าคงฟังภาษาไทยที่เราพูดกันอยู่ที่นี่ไม่รู้
เรื่องแน่ะ”

“วางใจเถิดครับ นายหญิง สว่างป่าพูดและฟังภาษาไทย
ไม่เข้าใจแม้แต่คำเดียว”

และก็จริงดังว่า นายหญิงกำลังพูดอะไรอยู่กับแกช่าย
เจ้าพรานต้องสับสนของมาเรียไม่ได้สนใจอะไรด้วยเลย แม้ว่ามันจะ
นั่งอยู่ด้วยใกล้ๆ คงเฝ้าจับมองดูแท่งยาของมันที่ดูดติดอยู่กับ
ปากแผลของรพินทร์อย่างเดียวตามหน้าที่ของมัน

หล่อนมองสำรวจไปยังพรรคพวกทุกคนที่กำลังหลับอยู่
อีกครั้ง แล้วก็กวาดไปจับนั่งยังดวงหน้าอันซีดเซียว ตาหลับสนิท

ของสุภาพบุรุษไพร่ พลังถอนใจออกมาเบา ๆ อดไม่ได้ที่จะ
เอื้อมมือไปแตะอังที่แก้มซ้ายหนึ่งของคนป่วยหนักด้วยใจพะวง
สุดหวัง

“บอกฉันมาตามตรงเถิด แงซาย เราหลอกผู้กองใช่ไหม
ในการไปบอกเขาว่า นายใหญ่ตื่นขึ้นเห็นฉันกับเขาหายออกไป
นอกที่พัคแล้วใช่ไหมให้เธอไปตาม”

คนเจ้าเล่ห์ลึกลับแต่ก็น่ารักหลบตาก้มต่ำลง แต่ฝ่ายที่ถาม
ก็พอจะสังเกตเห็นรอยยิ้มที่หลบซ่อนนั้นได้ ตอบอ้อมอ้อมว่า

“ครับ นายหญิง ผมปดเขา”

“มีเจตนาอะไรที่ต้องโกหกเขาเช่นนั้น?”

แงซายอิงไปครู่ก็เงยหน้าขึ้น เผิขลุ่ยสายตาตรงกับนายหญิง
อย่างเปิดเผย

“นายหญิงอาจไม่ทราบมาก่อนว่า ผู้กองมีคำสั่งให้ผม
ตามล่าไทรเซรธาทอปส์ตัวนั้นลำพังคนเดียว เขาสั่งผมอย่าง
เฉียบขาด และไม่อนุญาตให้ใครร่วมกับผมด้วยทั้งสิ้น”

“แล้วยังไง?”

“ผมรู้ตัวเองดีว่า ผู้กองจะแก้เผ็ดอะไรผมบางอย่าง จึงให้
งานชิ้นนี้ให้ผมทำตามลำพัง มันเป็นงานที่หนักและเสี่ยงที่สุด
ผมไม่แน่ใจนักว่าผมจะทำได้สำเร็จถ้าไม่มีผู้กองร่วมด้วย ผู้กอง
รู้ดีอยู่เหมือนกันว่าผมต้องการอยู่ใกล้เขาในงานเสี่ยงหนักๆ
ทุกครั้ง แต่เขาก็แก้งที่จะใช้ให้ผมไปคนเดียว บางทีอาจเป็น
การลงโทษผมทางอ้อมก็ได้”

ดารินยิ้ม สันหน้าช้าๆ

“เออละ ชัดจังหะหนอย อย่าหาว่าฉันแก้แทนให้เขา
เลยนะ ฉันคิดว่าผู้กองคงไม่ได้คิดร้ายหรือว่าคิดจะลงโทษอะไร
เธอ ในการที่เขาใช้ให้เธอไปทำงานคนเดียวครั้งนี้หรอก แต่
คิดว่าเขาเชื่อและไว้วางใจฝีมือของเธอมากกว่า คนของเขาถึง
4 คน คะหยีนั่นก็อีกคนหนึ่ง ทำไมเขาถึงไม่ใช้ เพราะเขารู้ว่า
คนเหล่านั้นมือไม่ถึงเรอนั่นเอง อย่าคิดขุ่นใจว่าเขาจะแก้งเธอ
เลย”

“ผมไม่ได้โกรธเคืองหรือคิดขุ่นใจอะไรผู้กองเลย ผมมีแต่
ความวิตกและกังวลเท่านั้น และสาเหตุนี้เองทำให้ผมต้องออก
อุบาย หาทางเหนี่ยวรั้งเอาผู้กองให้ไปร่วมกับผมด้วยให้ได้
เพราะถ้าผมพลาด เขาก็ยังช่วยผมได้ จังหวะมันพอดีกับที่

นายหญิงกับผู้กองออกไปพูดกันอยู่นอกที่พัก ระหว่างนั้นเอง นีลาและพวกทโมนที่ลาดตระเวนตรวจพื้นที่อยู่ได้วิ่งมาบอกความผม เป็นหน้าที่ของผมตามคำสั่งอยู่แล้วที่จะต้องออกไปรับมือไอ้สามเขาไว้ ผมก็เลยต้องไปบอกผู้กองว่า นายใหญ่ตื่นและใช้ให้ผมออกมาตาม คำบอกของผมเช่นนั้นทำให้ผู้กองเปลี่ยนใจไม่อยากจะกลับเข้าไปในที่พักในขณะนั้น ก็เลยต้องตามผมไปโดยปริยาย”

หญิงสาวถอนใจเอื้อมออกมาอีกครั้ง ส่ายหน้าไปมาอยู่เช่นนั้น

“บอกจริง ๆ เลยนะ เธอกับรพินทร์นี่เหลื่อมจัดด้วยกัน ทั้งคู่ กินกันไม่ลงเลย และจะโทษฝ่ายใดก็ไม่ถนัดนัก เพราะร้ายพอ ๆ กันนั่นแหละ ไม่มีใครดีกว่าใคร แต่ถึงอย่างไรเหตุการณ์ในคืนนี้ก็ให้ความประทับใจปลาบปลื้มแก่ฉันอย่างที่สุด”

“แงชายเกือบตาย ผู้กองรพินทร์ก็แทบไม่รอด นายหญิงปลาบปลื้มใจอะไร?”

เจ้าองค์กรพิเศษตีหน้าเซ่อถามมา

“ก็ความเกือบตายของแงซายและความเกือบไม่รอดของ
ผู้กองรพินทร์นี่แหละ ทำให้ฉันเพิ่งจะมาแน่ใจได้จากเหตุการณ์
ว่า ทั้งสองคนไม่ได้เป็นศัตรูคู่อาฆาตหรือว่าชิงชังกันอย่างที่
ฉันเกรงไปเลย ตรงกันข้าม เขาทั้งสองฝ่ายรักกันอย่างที่สุด
ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ฉันและพวกเราทุกคนต้องการ มันไม่ได้เป็นสิ่งที่
น่าปลื้มหรือหอกหรือ ฉันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลยว่า รพินทร์จะรัก
และห่วงใยเธอจนกระทั่งฉันได้เห็นกับตาเองในคืนนี้ คืนที่เขา
คิดว่าเขาคงจะไม่มีโอกาสได้เธอมาเคียงบ่าเคียงไหล่อีกแล้ว
เหตุการณ์ในครั้งนี้หวังว่าทั้งสองฝ่ายคงจะเข้าใจใจของกัน
และกันเสียทีนะ อย่าให้มีเรื่องขัดแย้งประลองดีอะไรกันอีก เธอ
ให้สัญญากับฉันได้ไหม แงซาย?”

จอมพเนจรอมยิ้ม

“แต่ไหนแต่ไรมา แงซายก็ไม่เคยจะลองดีขัดแย้งอะไรกับ
ผู้กอง”

“ไม่ต้องมาเถียงแก้ตัวหรือ เราชะตัวดีนัก คอยยวนแหย่
เขาเจียบๆอยู่ตลอดเวลา เธอเป็นฝ่ายเริ่มก่อนทุกครั้ง แงซาย

ทำให้เขาต้องเสียบุคลิกของคนใจเย็นหนักแน่นลงไปมากและ
จนเฉียวฟันเสียอยู่ตลอดเวลา ฉันไม่ชอบให้เขาแยกเขี้ยวเข้าใส่
เธอหรือแม้แต่ฉันเองในเวลามีเรื่อง”

“ผู้กองเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ตั้งแต่เขายังเป็นนายตำรวจ
ตระเวนชายแดน เขาชอบแยกเขี้ยวใส่ทุกคน หรือบางทีก็
แยกเขี้ยวใส่ตัวเขาเองในกระจกเงาด้วย...”

แกชายพูดพร้อมกับยกไหล่

“แต่เขาก็ไม่เคยฆ่าใคร มีแต่จะช่วยเหลือเจือจาน แกชาย
เองก็ไม่อยากจะให้เขาเสียบุคลิกเดิม ในการชอบแยกเขี้ยว
เกรี้ยวกราดของเขามันน่าดูดี คนอย่างผู้กองรพินทร์นะ ถ้า
ลงหน้ายิ้มระรื่นอยู่ทั้งวันละก็ไม่สวยหรอกนายหญิง ต้องให้
ตีหน้ายุ่งคิ้วขมวดอย่างนี้แหละ ถึงจะสวย”

คำพูดของแกชายทำให้ดารินหัวเราะคิกออกมาได้เป็น
ครั้งแรก อารมณ์เริ่มผ่อนคลายขึ้นขึ้นอย่างประหลาด

“อ้อ...ก็จริงของเธอเหมือนกันแหละนะ เขาเป็นคนชอบ
เก๊กหน้า บางทีดูแล้วเมื่อยแทนเหลือเกิน อยากรักก็ตาม สำหรับ
ทางด้านเธอ ฉันขอร้องไห้เพลาๆลงเสียบ้าง อย่าทำให้ผู้กองของ

เธอต้องหัวเสียบ่อยนัก เธออาจสนุกอยู่คนเดียว แต่พวกเราทั้งหมดไม่ได้พลอยสนุกไปด้วย เขาเป็นผู้นำของคณะ ถ้าเขาหงุดหงิดพื้นเสียคนเดียว พวกเราก็ไม่ปลอดภัยและจะพลอยหงุดหงิดไปด้วย เรื่องมันจะไปกันใหญ่ เอาละ นอนได้แล้ว!”

นายหญิงกับทุกคนหลับกันหมดสิ้นแล้ว ในอากาศอันแสนจะเยือกเย็นยามใกล้รุ่งซึ่งคืบคลานใกล้เข้ามานี้ แต่แงชายยังไม่หลับ แม้หน้าต่างจะถูกถ่วงหนักด้วยฤทธิ์ยาระงับประสาทที่นายหญิงบังคับให้กินไว้

พอจะเห็นว่าคณะนายจ้างทุกคนไม่มีใครตื่นขึ้นมาเห็นอาการของตน ก็ถึงกายขึ้นมาหนึ่งอีกครั้งมองดูสว่างปาซึ่งตื่นอยู่คนเดียวยามนี้ทำหน้าที่เฝ้าพยาบาลใหญ่

เจ้าพรานต้องสู้ของมาเรื่อยเปลี่ยนตัวยาชุดแผลเป็นผลัดที่สั้วนอนอยู่คนเดียว พอเงยหน้าเห็นไอคนที่แต่แรกมันนึกว่าเป็นผีมาหลอก กำลังนั่งจ้องนิ่งอยู่ในระยะใกล้ๆ เพียงแค่เอื้อมถึงก็สะดุ้งโหยงอย่างขวัญหาย แล้วมองตอบอย่างใจไม่ดีนักยิ้มออกมาแห้งๆ

“ไอแงชาย เ็งยังไม่ตายแน่นา แฮะ! แฮะ!”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าข้าตาย ข้าจะมหาเอ็งเป็นคนแรก”

“ฮือ!” ส่างปาร้อง

เจ้ากะเหรี่ยงโหม่งามผู้ลึกลับเอื้อมมือมาจับที่ข้อมือของพรานใหญ่ ซึ่งวางประสานกันอยู่บนอก ดวงตาเริ่มเป็นประกายไปด้วยความหวัง มือของรพินทร์ ไพรวลย์ อันเคยเย็นชืดประดุจก้อนไม้ นั่นเริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว

“ส่างปา ไม่มีหมอแก้พิษที่ไหนในโลกนี้แล้วที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าเอ็ง”

งาซายกล่าวออกมาจากใจจริง มองดูส่างปาด้วยความหมายลึกซึ้งเกินกว่าที่ไอ้คนถูกมองจะเข้าใจอะไรได้ นอกจากจะสยายอวดขี้นัยน์มออกอย่างพอใจ

“เอ็งควรจะรู้มาตั้งนานแล้ว ตั้งแต่คราวที่ข้าช่วยชีวิตเอ็งอย่างเดียวกับที่ข้ากำลังช่วยพรานใหญ่อยู่นี้ แต่ถ้าเอ็งไม่มาบอกข้าว่าไอ้หกขากัดพรานใหญ่ และไม่จับตัวไอ้หกขามาให้ข้าด้วย ข้าก็จนปัญญา ไม่รู้จะทำยังไงได้เหมือนกัน เพราะกลางค้ำกลางคืนอย่างนี้ ข้าไม่รู้จะไปค้นหาไอ้หกขาได้ที่ไหน ถ้ารอพรุ่งนี้พรานใหญ่ก็คงตายเสียก่อน ผ่าวะ! เอ็งมันแท้จริง ไอ้งาซาย

ข้าไม่คิดว่าเอ็งจะไม่ตาย ข้ายังมาช่วยพรานใหญ่ได้ทันเวลา เสียอีก”

แกชายถอนใจเบา ๆ หยิบส่วนปลายของดุ้นฟืนที่ถูกไฟกินลามออกมาข้างนอกเสือกสูมเข้าไปในกอง

“ข้ายังไม่ตายง่ายนักหรอกสำงา จงกว่าข้าจะทำอะไรตามที่ข้าปฏิญาณไว้ได้สำเร็จ”

ขณะที่กล่าวแล้วลึกลงนั้น ดวงตาทั้งคู่แลทอดเหม่อมองเข้าไปในเปลวไฟที่กำลังลุกแลบเลียเป็นรัศมีแสงสั้มอยู่ในกองอาการเหมือนจะตกอยู่ในภวังค์ สำงาเหลือบตามองนิดหนึ่ง แต่ก็ไม่สนใจอะไรมากนัก หันไปคว้าบ้องกัญชาคู่ชีพโรยผงใบกัญชาลงไป แล้วเอากิ่งไม้เล็กๆ ต่ไฟจากในกองมาจุดลงดูตควันผ่านน้ำในกระบอกดังโครกๆ ปล่อยให้ผ่านออกมาทางช่องจุมกและขอบปากกราบกับโรงสี

ความสุขสุดยอดในชีวิตของมันอยู่ที่ไ้บ้องยอดเสนาหาบ้องนี้ ไม่เคยปรารมภ์เรื่องใดอีกทั้งสิ้น

กระนั้นก็ยังไม่วายจะถามว่า

“เอ็งปฏิญาณที่จะทำอะไร แกงซาย?”

“สิ่งจำเป็นที่สุดในการเกิดมาเป็นตัวข้า...สิ่งที่สาบานไว้กับ
วิญญาณพ่อแม่ของข้าเอง!...”

เสียงนั้นกร้าวเฉียบดุตันขึ้น แต่แล้วก็ลดลงมาเป็นความ
แผ่วเบาตามเดิม เอื้อมมือมาตบไหล่อันผอมบางของช่างปา

“ช่างปา ทุกคนที่ร่วมชีวิตอยู่ด้วยกันนี้ ล้วนมีจุดหมาย
ปลายทางแห่งชีวิตและความหวังทั้งสิ้น คณะเจ้านายไปตาม
น้องชายที่หายสาบสูญ พวกเขาจะค้นพบหรือไม่ก็ตาม สักวัน
หนึ่งเขาก็จะต้องกลับคืนถิ่นของเขา พรานใหญ่ก็คงต้องกลับไป
ทำงานอยู่ที่หนองน้ำแห่งพร้อมคนของเขา คะหยิ่นจะกลับไป
ปกครองหล่มช้าง ส่วนนายแหม่มก็ต้องกลับไปบ้านเกิด
เมืองนอน ส่วนเอ็งล่ะ อะไรคือความหวัง อะไรคือจุดหมาย
ปลายทาง สมมุติว่าการเดินทางครั้งนี้เสร็จสิ้นลงแล้ว”

เจ้าช่างปาคู่บุญของมาเรียมั่งกอดเข้า กะพริบตาปริบ ๆ
มองหน้าแกซาย แล้วเอามือกุมหัว ในที่สุดก็สั่นหน้า

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหน ทำอะไร เพื่อใคร ข้ามันคนหัวเดียวกระเทียมลีบ ไม่มีพ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือ ลูกเมีย แต่...”

ส่งปาหันไปมองทางมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งนอนตะแคงสงบนิ่งอยู่ด้วยสายตาจรรีกรักดี

“นายແหม່ມเหมือนแม่ข้า นายແหม່ມคงจะไม่ทอดทิ้งข้า คงเอาข้าไปปรับใช้ด้วยไม่ว่านายແหม່ມจะไปไหน”

นางชายยิ้ม มองดูเจ้าเกลอชาวปาวอย่างสงสารในความชื่อของมัน

“เป็นไปไม่ได้หรอก ส่งปา เ็งเป็นคนปาว นายແหม່มของเ็งเป็นคนเมือง และเมืองที่เต็มไปด้วยแสงสี ก็ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นที่คนปาวอย่างเ็งกับคนเมืองอย่างนายແหม່มจะคบหาสมาคมเป็นเพื่อนตายกันได้ แต่เมื่อถึงเวลาต่างคนก็ต่างไป เ็งยอมไปตามทางของเ็ง และนายແหม່มก็ไปตามทางของนายແหม່ม น้ำกับน้ำมันผสมคลุกเคล้ากันไม่ได้ มันแบ่งแยกเขตกันอยู่แม้จะเทใส่กระบอกเดียวกันก็ตาม นายແหม່มต่อให้รักเ็งเหมือนลูกสักขนาดไหน ก็คงไม่ยอมเป็นภรรยาของเ็ง

กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนด้วย และถึงจะได้ เอิ้งก็คงทนอยู่ไม่ได้
ในสิ่งแวดล้อมที่ผิดไปจากธรรมชาติเดิมของเอิ้งอย่างนั้น”

“เอิ้งพูดจริง แงซาย...แต่ข้าไม่คำนึงถึงหรอก วาระสุดท้าย
ข้าก็อยู่กับไ้อ้บ้องกัญชาของข้านี้แหละวะ ทุกป่าทุกเขาข้าก็อยู่
ของข้าได้คนเดียว ไม่เคยต้องพึ่งพาอาศัยใคร”

“ข้ารักน้ำใจเอิ้ง ส่างปา และเห็นว่าเอิ้งคนเดียวเท่านั้น
ที่ไม่มีจุดหมายปลายทางชีวิต เพราะฉะนั้น...”

แงซายเว้นระยะไปนิดหนึ่ง จ้องหน้า แล้วกล่าวต่อมา
อย่างแผ่วเบาแต่ชัดเจนว่า

“เอิ้งอยู่กับข้าไหม?”

ส่างปาเหลือบสบตาอีกครั้ง ปากยังจ่อติดบ้องกัญชา

“เอิ้งอยู่ที่ไหนล่ะ แงซาย?”

แงซายยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า

“นั่นไม่ใช่วิทยาการ หอก ส่างปา ข้าไปทิดเหนือ เอ็งก็ไป
ทิดเหนือกับข้า หรือข้าวกองใต้ เอ็งก็ลงใต้กับข้าด้วย ข้าอยู่ไหน
เอ็งอยู่นั้น สุขเราก็สุขด้วยกัน ทุกข์เราก็ทุกข์ร่วมกัน”

“ข้าไม่รู้เรื่องที่เอ็งพูด” ส่างปาพูดชื่อ ๆ “และข้าก็ยังไม่รู้
ว่าเอ็งจะไปอยู่ที่ไหนอย่างไร ถึงชวนข้าไปร่วมกับเอ็งด้วย เอ็ง
คิดจะแยกกับคณะเจ้านายหรือ?”

“แน่นอน แต่คงไม่ใช่เดี๋ยวนี้หรอก ข้าบอกเอ็งแล้วว่าเมื่อ
การเดินทางครั้งนี้ถึงที่สิ้นสุดของมัน ทุกคนก็ย่อมจะแยกจาก
กันไป เราทั้งหมด 12 ชีวิตคงไม่ได้มาร่วมกันอยู่อย่างนี้ตลอดไป
หรอก”

“ข้าได้ยินกิตติศัพท์ของเอ็งมานานพอสมควร แงชาย
เอ็งมันคนพเนจร เร่รอนไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่หรือ?”

แงชายก้มศีรษะลง

“ก็ถูกตามที่เอ็งได้ยินมา ข้าเป็นคนพเนจร แต่มันไม่
ตลอดไปหรอก ข้ามีจุดมุ่งหมายในชีวิตของข้าเหมือนเขาอื่น
เหมือนกัน และในบรรดาพวกเราทั้งหมดที่ร่วมกันอยู่นี้ ทุกคน
ก็คงมีหนทางของตัวเองอยู่แล้ว เหลือแต่เพียงเอ็งคนเดียว

เท่านั้นที่ข้าห่วง จึงอยากจะชวนเอ็งให้อยู่กับข้าเสีย ไม่ว่าข้าจะอยู่ที่ใด”

ภายหลังจากตรึกตรองอยู่นาน ส่างปากก็ยิงฟันแล้วว่า

“แงซาย ข้าก็รักเอ็งมากอยู่ แต่อย่าเพิ่งให้ข้ารับปากกับเอ็งเสียเดี๋ยวนี้อ่อนเลย เอาไว้ให้เวลานั้นมาถึงเสียก่อน แล้วข้าจะขออนุญาตนายหม่อมไปหรือว่าอยู่กับเอ็ง”

จอมพเนจรตอบที่โหล่ส่างปากหนักหน่วง พร้อมกับพยักหน้ายิ้ม

“ตกลง ส่างปา เอาไว้ถึงเวลานั้นเสียก่อน แต่ขอให้อำไว้เถิดว่าข้าจะไม่ชวนเอ็งไปหรืออยู่กับข้า ในขณะที่คณะพวกเราทุกคนยังต้องการเอ็งอยู่หรอก ข้าหมายถึงว่า ทุกคนหมดเรื่องที่จะใช้เอ็งแล้วเท่านั้น ข้าไม่ได้มาชักชวนให้เอ็งหลบหนีหรือว่าแตกแยกออกไป”

“ข้าเป็นคนโง่ แงซาย แต่ถึงข้าจะโง่อย่างไร ข้าก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า เอ็งเป็นคนลึกลับที่สุด เอ็งไม่ได้เป็นกะเหรี่ยง ไม่ได้เป็นชาวเขาย่างพวกข้าทั้งหลาย ข้าไม่รู้ว่เอ็งเป็นเผ่าใด”

“ใช่แล้ว ส่างปา ข้าเป็นคนลึกลับ ไม่มีใครรู้หรอกว่า ข้าเป็นใครหรือชนเผ่าใด แต่เมื่อถึงเวลาเอ็งและทุกคนจะรู้เอง มันคงอีกไม่นานนักหรอก”

“ข้าขอถามเอ็งบ้าง แงชาย ถ้าการเดินทางสุดสิ้นลง ทุกคนกลับหมด เอ็งจะร่วมทางกลับด้วยหรือไม่”

แงชายสั่นศีรษะ คงยืมเยือกขริมอยู่เช่นนั้น ตอบแซมข้าว่า

“ข้าจะไม่กลับไปอีกแล้ว ส่างปา”

“ทำไม?”

“แล้วเอ็งจะรู้เหตุผลเองทีหลัง แต่ขอให้เชื่อเถิดว่า ข้าไม่ได้หักหลังหรือทรยศต่อทุกคน และทุกคนจะต้องเห็นใจข้า ยินยอมให้ข้าแยกทางไป”

“เอ็งจะทิ้งพวกเราทุกคนทีเดียวหรือ?”

“ไม่เรียกว่าทิ้งหรอก ส่างปา เพราะเมื่อเวลานั้นมาถึง ย่อมเป็นเวลาแห่งความสันติสุขราบรื่นแล้ว ไม่มีภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้นแก่ใครทั้งสิ้น คนอื่นๆต่างหากที่จะเป็นฝ่าย ‘จาก’ ข้าไป

ไม่ใช่ข้าเป็นฝ่ายจาก วันเวลานั้นแหละที่ข้าต้องการตัวเอ็งไว้
อย่างน้อยที่สุดก็เอาไว้ดูต่างหน้าพวกเราคนอื่น ๆ ทุกคนที่ข้า
อาจไม่มีโอกาสได้พบเห็นอีกแล้ว”

ส่งปานึงฟัง สมองของมันทำงานไม่ได้ไกลนัก แล้วก็ว่า

“ถ้าข้าเป็นเอ็ง ข้าจะกลับไปอยู่กับพรานใหญ่รพิณทร์”

“ถึงข้าจะรักพรานใหญ่ หรือพรานใหญ่จะรักข้าสักเพียง
ไหน แต่เสือสองตัวก็อยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้หรอก ส่งปา เว้นแต่
ช่วงขณะที่มีความจำเป็นต้องมาร่วมกันเท่านั้น ข้านี้พรานใหญ่
รพิณทร์เองก็ยอมตระหนักรู้ดี”

กล่าวดังนั้นแล้ว แงซายก็เป็นลูกขึ้นยืนเต็มตัว บิดกาย
อย่างเมื่อยขบ ขณะนั้นมีเสียงห้าวต่ำดังมาจากแท่นที่นอน
ของวายุจอมวานร เจ้ากะเหรียงโฉมงาม ตัวปรีศนาถกลับที่สุด
ของคณะเดินทางเหลียวกลับไปดู เห็นประมุขแห่งนครลิงผวก
ชันศีรษะขึ้น กำลังจ้องมองด้วยตาเบิกวามาก่อนแล้ว พอสบตา
ก็ยกมือขึ้นโบกกวักเรียก

แฉงชายเคลื่อนเข้าไปหาจนชิดแท่น ทอดสายตาแห่ง
ความเป็นมิตรอันการุณย์ จับอยู่ที่ใบหน้าของวายุอย่างสงบ
พลางยิ้มให้

“ข้าเพิ่งจะรู้ว่าเจ้ายังไม่ตาย แฉงชาย ข้าดีใจมาก”

พระเจ้ากรุงซิดชินพูด

“ตลอดเวลา เจ้าไม่ได้นอนหลับเลยหรือ วายุ?”

“ข้านอนหลับ แต่ข้าเพิ่งตื่นมาเดี๋ยวนี้เอง”

“แล้วเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ายังไม่ตาย”

“มหาฤาษีโกทัณฐะบอกข้าทางดวงจิต ข้ามองเห็น
เหตุการณ์โดยตลอด ว่าเจ้ารอดมาได้อย่างไร และกลับมา
ช่วยคนที่มิบุญคุณ คนที่เจ้าหวังจะต้องพึ่งพาเขาต่อไปในอนาคต
เช่นไร”

“วายุ เจ้ารู้หรือว่าข้าจะต้องพึ่งพาเขาในอนาคตอีก
ต่อไป?”

“ทำไมข้าจะไม่รู้ ฤๅผีโกทัณญะบอกข้าแล้วว่า แท้ที่จริงนั้นเจ้าคือใคร ติดตามมากับคณะนี้ด้วยวัตถุประสงค์เช่นไร และอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคตอันใกล้นี้”

“ถ้าเช่นนั้นก็หุบปากของเจ้าไว้ก่อนเถิดในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวข้า” แงชายกระซิบ

วាយพยายามจะยืนกายขึ้นหนึ่งอย่างยากเย็น แงชายเข้ามาประคองร่างกายอันใหญ่โตนั้นให้เลื่อนขึ้นนั่งพึงผนังหินถนัดขึ้น ต่างมองหน้ากันเจียบไปขณะใหญ่ จอมวานรจึงเอ่ยขึ้นจากสีหน้าอันตายด้านว่า

“ฤๅผีโกทัณญะสั่งสอนข้าไว้นานแล้วว่า จงอย่าพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูด แต่จงทำในสิ่งที่ควรกระทำ”

“เจ้าเป็นศิษย์ที่ประเสริฐสุดของฤๅผีโกทัณญะ”

“แงชาย เจ้าและพวกเจ้าทุกคนมีบุญคุณอยู่เหนือตัวข้า และสิ่งทุกตัวแห่งภูเขานิลาภรณ์นี้จนสุดที่ข้าจะตอบแทนได้ จึงขอเตือนว่าสิ่งที่เจ้ามุ่งหวังไว้นั้นมันยากเหลือประมาณ”

“ข้ารู้ตัวดี วายา แต่ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลงข้าได้
เว้นไว้แต่ข้าจะตายเสียก่อนเท่านั้น”

“อย่าลืมนะเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น จริงอยู่ อีก 11 คน
ภายใต้การตัดสินใจของพรานใหญ่และนายใหญ่ จะยื่นหยัด
เคียงข้างเป็นเพื่อนร่วมตายกับเจ้าในเวลาสำคัญมาถึง แต่
กำลังคนเพียง 12 คนกับอาวุธอันเป็นกระบอกลายฟ้าเพียงไม่
กี่อันจะรับมือทหารทั้งอาณาจักรได้ทีเดียวหรือ”

นางชายยิ้มเหี้ยมเกรียม ตาเป็นประกายวาวกล้า

“ขอบใจมาก วายา ในคำเตือนของเจ้า เจ้าย่อมเป็น
เสมือนสื่อกลางที่ถ่ายทอดเจตนาและคำตักเตือนอันการุณย์
ของฤๅษีโกทัตญะมาสู่ข้า อย่างน้อยที่สุดคำพูดของเจ้าก็ทำให้
ข้าได้แน่ใจแล้วว่า พรานใหญ่รพินทร์และคณะเจ้านายทุกคน
จะไม่ทอดทิ้งข้าเมื่อเวลาสำคัญมาถึง ซึ่งข้าก็หวังไว้เช่นนั้น ข้ามี
ความมั่นใจอยู่สองประการ วายา ประการแรกคือสมองและ
ปัญญา”

นางชายชี้ไปที่ศีรษะตนเอง กล่าวอย่างหนักแน่นเจียบขาด